

Syvende Afsnit.

Paatale af særlige Myndigheder eller af private. Forfølgning af borgerlige Krav under Straffesagen.

Kapitel XXXI.

Behandling af Sager, som paatales af en særlig offentlig Myndighed eller af en privat Sagsøger.

Nærværende Kapitels §§ 366—375 svare i Hovedsagen til det tidligere Forslags 7de Afsnit, Kapitel I. I Ordningen af Stoffet er der dog gjort den Forandring, at Paatalen i Henhold til § 34 er behandlet til Ende for sig (nemlig i § 366), medens de følgende Paragrafer udelukkende handle om den subsidiære private Paatale. Der er dernæst foretaget en Del andre redaktionelle Ændringer samt af Realitetsændringer navnlig følgende:

De særlige Regler i det tidligere Forslags § 443 Nr. 1 ere udeladte som overflødige og besværende. Det synes da heller ikke at være noget ubilligt Krav til den vedkommende særlige Paatalemyndighed eller den paagældende private, der nærer særlig Interesse for en bestemt Sag, at de selv maa forhøre sig om dennes Stilling; selvfølgelig er det da Politiets Pligt at skaffe de Oplysninger desangaaende, som ere nødvendige for, at de paagældende Myndigheder eller private kunne vide, naar det Øjeblik kommer, hvor de selv maa træde til, om de ønske Sagen fremmet.

Der er i § 367 foreskrevet en bestemt Frist, inden hvilken den private maa gøre Brug af den ham ved § 36 indrømmede subsidiære Paataleret. En saadan Frist findes ogsaa i N. L. § 433 og er dels begrundet i et Hensyn til den, der eventuelt skal staa som Sigtet, dels i Ønskeligheden af, at Sagen, naar den overhovedet skal frem, kommer frem, medens den endnu er nogenlunde frisk. Det er ogsaa efter N. L.s Forbillede, naar der i § 368, 2det Punktum, er indsat den Bestemmelse, at den private Sagsøger kun kan rejse Tiltale ved Landsretten, efter at en retslig Forundersøgelse indledet paa hans Begæring, er gaaet forud.

Medens det tidligere Forslag henviser den private til at fremsætte sin Begæring om Forundersøgelse til Landsretten, har Udkastet i § 369, 1ste Stykke, henvist Begæringen til Underrettens Afgørelse. Dette,

der ligeledes stemmer med N. L.s Regel (§ 426), er formentlig mere praktisk; ti medens en Henvendelse til Landsretten nødvendigvis maa blive til en vis Grad formbunden og vil kunne foranledige en for Andrageren gunstig Afgørelse fra Landsrettens Side alene paa Grundlag af den Plausibilitet, som det i Reglen ikke er vanskeligt at give en ensidig skriftlig Fremstilling, vil en Henvendelse til den Underrettsdommer, der selv eventuelt skal forestaa Forundersøgelsen som Dommer, let føre til en personlig Forhandling mellem denne og vedkommende private, der giver Dommeren et bedre Indblik i det virkelige Forhold. At den private, der møder et Afslag hos Underretten, altid skulde være tilbøjelig til ved Kære at bringe Sagen ind for Landsretten, selv hvor hans Begæring er utilstrækkelig begrundet, er der næppe Grund til at befrygte; dels vil nemlig Dommeren ofte kunne overbevise Andrageren om det urimelige i hans Begæring, dels vil i alt Fald mange lade Sagen falde, naar de først faa en Dommerkendelse imod sig.

I § 370, 1ste Stykke, og § 373, 2det Stykke, gøres det til Pligt for den private, der vil rejse en Straffesag for Landsretten eller paaanke en Straffesag til Landsretten eller Højesteret, hertil at benytte Sagfører. Denne Regel, der ogsaa findes i N. L., er nødvendig, naar man vil have nogen Garanti for, at en saadan Straffesag af større Betydning, der jo lægger Beslag ikke blot paa Rettens, men ogsaa paa Vidners og Sagsøgtes Tid og Interesse, ikke forvirres og forhales ved den muligvis ganske ukyndige Sagsøgers urigtige Dispositioner eller urigtige Optræden.

I § 371 er der givet Rettens Formand Adgang til at overlade Afhøring af den private Sagsøger til dennes Sagfører, hvorhos det udtrykkelig udtales, at vedkommende afhøres som Vidne og kan underkastes Modafhøring.

§ 372 giver noget friere Regler end den nærmest tilsvarende § 442, Nr. 1, i det tidligere Forslag.

I § 373, 1ste Stykke, er Adgangen til en Bevisbedømmelse omfattende Paaanke til Landretten gjort afhængig af Landsrettens Tilladelse. Dette er i Virkeligheden kun den naturlige Komplement til de for Forfølgningsadgangen i 1ste Instans givne Regler. Jfr. ogsaa N. L. § 436.

I § 374, 1ste Stykke, indrømmes der Paatalemyndigheden en ubetinget Ret til paa et hvilket som helst Trin at indtræde i Sagen, medens denne Ret ifølge det tidligere Forslag var til en vis Grad begræn-